

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Michala Bobka a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupený JUDr. Davidem Karabcem, MPA, LL.M., advokátem se sídlem Na spojce 610/6, Praha, proti žalované: **Česká komora architektů**, se sídlem Josefská 34/6, Praha, zastoupená Mgr. Danielou Rybkovou, advokátkou se sídlem Jana Želivského 2385/11, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2022, č. j. 10 Ad 5/2019-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Davida Karabce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející řízení

[1] Žalobce je autorizovaný architekt. Rozsudkem stavovského soudu České komory architektů ze dne 14. 5. 2018, č. j. DR 2017-01,-03,-06/99 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) mu bylo podle § 20 odst. 1 písm. d) zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (dále jen „zákon o výkonu povolání autorizovaných architektů“) uloženo disciplinární opatření odejmutí autorizace. Stavovský soud vyhodnotil počínání žalobce při stavbě rodinného domu pana R. V. v obci B., při rekonstrukci rodinného domu manželů A. a V. B. v D., a při stavbě letní kuchyně paní O. H. v obci H., při kterých nezajistil profesionální kvalitu služeb autorizovaného architekta, jako mimořádně závažná a opakovaná porušení § 2, § 13 odst. 1, § 17 odst. 1, § 20 odst. 2, § 21 a § 22 profesního a etického řádu České komory architektů (dále jen „profesní a etický řád“). Rozhodnutí

představenstva České komory architektů (žalované) ze dne 6. 11. 2018 napadený rozsudek stavovského soudu potvrdilo.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a věc ji vrátil k dalšímu řízení. Většinu žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou. Došel však rovněž k závěru, že v disciplinárním řízení nebylo prokázáno, že by se žalobce dopustil čtyř skutků, konkrétně:

- Při realizace stavby rodinného domu v B. nebylo prokázáno vytýkané porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že neprováděl ve stanovené četnosti kontrolní dny na stavbě.
- Při realizace stavby rodinného domu v B. rovněž nebylo žalobci prokázáno vytýkané porušení § 21 profesního a etického řádu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že uvedl svého klienta v omyl, protože sliboval provedení zakázky za nepřiměřeně nízkou cenu. Správní spis totiž neobsahuje žádné podklady (např. oponentní rozpočet stavby domu zpracovaný žalovanou či profesionálním rozpočtářem staveb, odborné vyjádření jiného autorizovaného architekta k reálnosti ceny, znalecký posudek apod.), z nich by bylo možno dovodit, že cena sjednaná v uzavřené smlouvě o dílo byla cenou nepřiměřeně nízkou, za níž nebylo skutečně možné stavbu rodinného domu v B. realizovat. Tvrzení žalobce, že cenu díla sjednal ve výši, která byla přiměřená a nebránila jeho provedení, tak dosud shromážděné podklady nevyvracejí.
- Při realizaci stavby zahradního pavilonu v H. nebylo žalobci prokázáno vytýkané porušení § 13 odst. 1 profesního a etického řádu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že se zavázal smlouvou o dílo k provedení realizace stavby za cenu, o níž věděl, nebo měl a musel jako profesionál vědět, že za předpokladu standardně kvalitního provedení prací a dodržení harmonogramu není reálná a bude muset být navýšena.
- Při realizaci stavby zahradního pavilonu v H. nebylo žalobci rovněž prokázáno porušení § 21 profesního a etického řádu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že uvedl svou klientku v omyl, protože sliboval provedení zakázky za nepřiměřeně nízkou cenu. Správní orgány učinily závěr o porušení těchto ustanovení profesního a etického řádu pouze na základě dopisu právního zástupce žalobce adresovaného objednatelce díla. Z obsahu tohoto dopisu tak nevyplývá, že žalobce již v době uzavírání smlouvy o dílo věděl, že cena díla sjednaná ve smlouvě o dílo je nepřiměřeně nízká a nereálná a bude nutno ji v průběhu realizace díla navyšovat. Jiné podklady, z nichž by bylo možno takový závěr učinit, a které by vyvracely tvrzení žalobce, že sjednaná cena nepřiměřeně nízká nebyla a jednalo se o cenu reálnou, správní spis neobsahuje.

[3] Městský soud proto uzavřel, že v disciplinárním řízení vedeném se žalobcem nebyl v rozporu § 2 odst. 2 písm. d) disciplinárního řádu ČKA a § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), neboť správní orgány své závěry nepodložily dostatečnými důkazy, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[4] Městský soud se již nezabýval přiměřeností uložené disciplinární sankce s ohledem na osobní poměry žalobce, stejně jako přiměřenost uložené sankce s ohledem na sankce ukládané žalovanou ve skutkově obdobných případech v minulosti. V okamžiku, kdy nebyl ze strany správních orgánů řádně zjištěn skutečný stav věci, a rovněž nebylo prokázáno, že by se výše uvedených skutků dopustil žalobce úmyslně, a nikoliv pouze z nedbalosti, nelze se přiměřeností uloženého disciplinárního opatření zabývat. Přiměřenost volby disciplinárního opatření bude totiž zcela nepochybně záviset na tom, které ze skutků budou v disciplinárním řízení skutečně prokázány.

II. Kasační stížnost žalované a vyjádření žalobce

[5] Rozsudek městského soudu napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností. Její důvod spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proti závěrům městského soudu formulovala čtyři výhrady.

[6] Za prvé, k porušení § 13 odst. 1 Profesního a etického řádu ČKA spočívajícímu v tom, že kontrolní dny na stavbě rodinného domu v B. nebyly prováděny ve stanovené četnosti, poukazuje stěžovatelka na přílohu č. 16 vyhlášky 499/2006 Sb. o provádění staveb, kde se v části B, odst. 2 písm. m) uvádí, že do stavebního deníku se zapisuje „provádění a výsledky kontrol všech druhů“. Ačkoli tedy přímo ve smlouvě o dílo mezi žalobcem a R. V. nebylo výslovně uvedeno, že o kontrolních dnech musí být učiněn zápis do stavebního deníku, tato povinnost vyplývá z obecně závazného právního předpisu, který musel být žalobci jakožto profesionálovi v oboru znám. Tvrzená neformální každodenní setkání na stavbě není možné považovat za řádné kontrolní dny, nejsou-li o nich vedeny záznamy ve stavebním deníku.

[7] Za druhé, stěžovatelka nesouhlasí se zjištěním městského soudu ohledně absence prokázání porušení § 21 profesního a etického řádu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že uvedl svého klienta v omyl, protože sliboval provedení zakázky za nepřiměřeně nízkou cenu. Jak s ohledem na posouzení nepřiměřeně nízké ceny rodinného domu v B., tak stejného vytýkaného pochybení s ohledem na zahradní pavilon v H., stěžovatelka zdůrazňuje, že členové stavovského soudu i představenstva žalované jsou praktikující architekti, kterým jsou známy standardní ceny za zpracování dokumentace i realizaci stavby. Ačkoli tedy nebyl formálně zpracován žádný „oponentní rozpočet stavby“, každému členovi obou orgánů bylo při rozhodování v dané věci zcela zjevné, že cena dle smlouvy o dílo je nepřiměřeně nízká a zakázku za ni není možné realizovat, respektive není možné ji realizovat v odpovídající kvalitě. Závěr Městského soudu v Praze tedy není správný. Žalovaná v daném případě zjistila skutečný stav věci a z něho učinila odpovídající závěr o porušení povinnosti žalobcem.

[8] Za třetí, na základě podobné argumentace stěžovatelka rovněž nesouhlasí s údajnou absencí prokázání porušení § 13 odst. 1 Profesního a etického řádu ČKA spočívajícímu v tom, že v případě zahradního pavilonu v H. žalobce věděl, respektive měl vědět, že cena sjednaná ve smlouvě o dílo není reálná a bude muset být navýšena. V tomto ohledu stěžovatelka zdůrazňuje, že její představenstvo nepochylovalo, když ve svém rozhodnutí cituje

text smlouvy o dílo a odkazuje na dopis právního zástupce žalobce zmiňující diskontní a podnákladovou cenu. Odvolání žalobce bylo navíc v tomto ohledu vágní. Obsahovalo pouze obecné fráze o sjednání ceny na základě konsensu a běžnosti víceprací. Je opět zapotřebí vzít v potaz, že členové Stavovského soudu i představenstva jsou sami autorizovanými architekty se zkušenostmi v oboru. Pokud je tedy Městským soudem žalované vytýkáno, že spis neobsahuje například vyjádření jiného autorizovaného architekta k reálnosti ceny díla, je tento argument formálně správný (ve spise skutečně není žádný samostatný dokument zpracovaný autorizovaným architektem a vyjadřující se k ceně díla), ovšem fakticky poměrně absurdní. Každý z členů senátu Stavovského soudu a následně členů představenstva při rozhodování v dané věci si totiž byl schopen učinit závěr o nepřiměřeně nízké ceně a tyto závěry, založené na jejich profesionálních zkušenostech, jsou pak reflektovány v rozhodnutích obou orgánů žalované, v nichž je jednoznačně konstatováno, že cena uvedená žalobcem ve smlouvě o dílo je nereálná a výrazně podhodnocená.

[9] Konečně stěžovatelka podtrhla, že žalobce ve své žalobě k městskému soudu uvedl 30 různých námitek proti rozhodnutí představenstva ČKA, respektive předcházejícímu rozsudku Stavovského soudu. Z těchto 30 námitek Městský soud v Praze naprostou většinu vyhodnotil jako nedůvodnou. Pouze u čtyř z nich uvedl, že závěr správního orgánu prvního stupně, potažmo odvolacího orgánu, nemá oporu v provedeném dokazování. Stěžovatelka se proto domnívá, že i kdyby tyto 4 námitky skutečně byly důvodné, což dle jejího názoru nejsou, na rozhodnutí o disciplinárním opatření by to nemělo vliv, když všechna ostatní provinění vytýkaná žalobci, která má i městský soud za prokázaná, jsou ve svém celku natolik závažná, že odůvodňují uložení nejprísnějšiho disciplinárního opatření, tedy odejmutí autorizace.

[10] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti podrobně rekapituloval obsah rozhodnutí městského soudu, se kterým souhlasí. Navrhl kasační stížnost zamítnout. Nezákonnost rozhodnutí stěžovatelky spatřuje žalobce rovněž v absenci odůvodnění osvětlujícího konkrétní důvody, na základě kterých stěžovatelka udělila žalobci nejprísnějši z disciplinárních opatření. Žalobce postrádá především jakékoliv zhodnocení jeho osoby, poměrů, i otázky míry jeho zavinění. Pokud stěžovatelka opírá důvody své kasační stížnosti mimo jiné o tvrzení, že každý z členů senátů stavovského soudu a následně členů představenstva jsou praktikující architekti a při rozhodování v dané věci si proto byli schopni učinit závěr o nepřijatelně nízké ceně, nic to nemění na požadavku, aby napadené rozhodnutí bylo zákonným způsobem zdůvodněno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná. Byla podána osobou oprávněnou, ve lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s., v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. je v ní namítán důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nespadá ani pod jiný z případů nepřipustnosti předvídaných § 104 s. ř. s. Kasační stížnost netrpí vadami a Nejvyšší správní soud neshledal ani jiný nedostatek podmínek řízení, který by bránil dalšímu postupu ve věci.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[13] Za prvé, rozsudek stavovského soudu konstatoval, že „v případě RD B. porušoval disciplinárně obviněný uzavřenou smlouvu o dílo tím, že neprováděl ve stanovené četnosti 1x za 14 dní kontrolní dny na stavbě“ (s. 8). Rozhodnutí představenstva žalované k této otázce doplnilo, že „disciplinárně obviněný se k tomuto pochybení ve svém odvolání nijak nevyjadřuje. Představenstvo má tento bod za prokázaný. Povinnost konat kontrolní dny pravidelně každých 14 dní plyne ze smlouvy (článek 8 odst. 2), ze stavebního deníku je přitom patrné, že reálně kontrolní dny probíhaly pouze zhruba jednou za dva měsíce.“ (bod II. 2. na s. 5 rozhodnutí představenstva ČKA). Žaloba, stejně jako vyjádření žalované k žalobě před městským soudem, se pak zabývaly výlučně otázkou dodržení smlouvou předvídané četnosti kontrolních dnů na předmětné stavbě. V tomto kontextu a na tomto pozadí byly učiněny úvahy městského soudu v bodech 150 až 154 jeho rozsudku ohledně četnosti provádění kontrolních dnů, kde městský soud v bodě 152 svého odůvodnění konstatoval, že ze „smluvního ujednání ani z žádné další smlouvy nevyplývá, že o těchto kontrolních dnech musí být proveden zápis ve stavebním deníku“.

[14] Stěžovatelce lze v zásadě přitakat co do jejího odkazu na část B, odst. 2, písm. m) přílohy č. 16 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o provádění staveb, která provádí vybraná ustanovení zákona č. 182/2006 Sb., stavební zákon. Ustanovení § 6 této vyhlášky ve spojení s její přílohou č. 16 stanoví obsahové náležitosti stavebního deníku a způsobu jeho vedení. Část B odst. 2 písm. m) citované přílohy pak stanoví, že mezi další záznamy dokumentující údaje o následujících skutečnostech se řadí „provádění a výsledky kontrol všech druhů“.

[15] Z citovaných ustanovení lze tedy dovodit, že výsledky kontrol, do které budou spadat i kontrolní dny na stavbě, by měly být zapisovány coby občasné (a *contrario* pravidelné záznamy ve stavebním deníku podle části B, odst. 1 přílohy č. 16) záznamy do stavebního deníku. Z daného ustanovení však bez dalšího neplyne, že konání kontrolního dne nemůže být prokázáno jinou obdobnou a prokazatelnou písemnou formou (kupříkladu zápisem podepsaným zástupci smluvních stran, jak uvedl městský soud v bodě 152 svého rozsudku), byť by se pravda jednalo za daných okolností o řešení spíše nezvyklé. V obecné rovině lze tedy stěžovatelce přisvědčit, že výstup formální kontroly průběhu stavebních prací v podobě kontrolního dne by měl být do určité míry formalizován, ideálně v podobě zápisu do stavebního deníku. Tuto úvahu by bylo nicméně vhodné doplnit do jejího nového rozhodnutí, čímž by skutečně popřela tvrzení žalobce, nijak nerozporované ani objednatelům rodinného domu v B., který byl před správním orgánem prvního stupně vyslechnut jako svědek, že „kontroly“ na této stavbě probíhaly nad rámec sjednaných termínů. Z důvodů dále uvedených tato skutečnost však na posouzení projednávané věci ničeho nemění.

[16] Klíčovou je druhá kasační námitka stěžovatelky, která se rovněž promítá do námitek třetí. Jejich společným jmenovatelem je otázka posouzení (ne)reálnosti ceny, za kterou se žalobce zavázal k realizaci rodinného domu v B. a zahradního pavilonu v H., a která vedla ve výrok o porušení § 21 profesního a etického řádu ČKA. Ve své kasační argumentaci stěžovatelka v zásadě uvádí, že žádné další argumentace na toto téma ze strany žalované, ani doplnění dokazování, nebylo zapotřebí, neboť všichni členové stavovského soudu jsou experti, pro které je daná věc na první pohled „zcela zjevná“.

[17] Nejvyšší správní soud, ostatně stejně jako městský soud, nikterak nepochybuje o vysoké úrovni expertní znalosti jak členů stavovského soudu, tak představenstva stěžovatelky. Odkaz na vlastní expertízu se nicméně trochu míjí s podstatou výtky rozsudku městského soudu a povinnosti správního orgánu zjistit skutečných stav věci (§ 3 správního řádu), *a fortiori* v kontextu disciplinárního trestání (srov. § 2 odst. 2 písm. d) Disciplinárního a smírčího řádu ČKA), a především požadavky na náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). (Ne)reálnost cen smluvených žalobcem nebyla v disciplinárním řízení ani předmětem dokazování, ani nebyla předmětem jakéhokoliv zdůvodnění v rámci obou rozhodnutí stěžovatelky. V tomto (klíčovém) rozsahu je rozhodnutí stěžovatelky skutečně nepřezkoumatelné, neboť naprosto absentuje jakákoliv explicitní úvaha na téma standardních cen v dané lokalitě či za daný typ činnosti běžných, od kterých se měly ceny sjednané žalobcem natolik výrazně odchýlit, aby se jednalo o zjevný a závažný disciplinární delikt.

[18] Tím Nejvyšší správní soud stěžovatelku nikterak nevybízí k vypracovávání zbytečných expertíz, či jiných, stěžovatelkou naříkaných „fakticky absurdních“ formalit, která pak mají být zakládány do spisu. V podobné věci by plně postačovalo učinit a především následně písemně zachytit úvahu podobného typu aspoň v základní rovině *v odůvodnění samotného rozhodnutí*. Nicméně právě explicitní učinění podobné úvahy činí rozhodnutí správního orgánu, či soudu, v tomto rozsahu přezkoumatelným.

[19] Třetí kasační námitka se týká otázky, nakolik mohla stěžovatelka pouze na základě (následného) dopisu právního zástupce žalobce objednatelce stavby zahradního pavilonu v H., který byl napsán v kontextu vypořádávání vzájemných pohledávek v návaznosti na odstoupení od smlouvy o dílo ze strany objednatelky, dovozovat, že žalobce již v době uzavírání smlouvy věděl, že za cenu sjednanou ve smlouvě nebude schopen dílo realizovat a uzavíral ji proto s tím, že cena díla bude muset být dodatečně navýšena.

[20] Tato námitka je nicméně primárně obsahu skutkového, nikoliv právního posouzení. Městský soud detailně v bodech 224 až 232 svého rozsudku osvětlil, proč žádný takový závěr neplyne ani z rozebraného dopisu právního zástupce, ani z jiných dokladů ve správním spise založených. Této úvaze nemá NSS co vytknout; stěžovatelka ostatně ani v tomto ohledu jinou argumentaci než odkaz na expertízu členů stavovského soudu a představenstva žalované, kteří toto vše chápou a vidí na první pohled, nenabízí.

[21] Stejná námitka konečně vede k čtvrté, svým charakterem spíše obecné, polemice stěžovatelky s rozsudkem městského soudu: zda bylo na místě rušit rozhodnutí stěžovatelky v situaci, kdy městský soud vyhodnotil pouze čtyři z přibližně třiceti různých námitek žalobce jako důvodných. Stěžovatelka k tomu dodává, že i ona zbylá provinění žalobce, která měl i městský soud za prokázaná, jsou ve svém souhrnu natolik závažná, že odůvodňují uložení nejprísnějšiho disciplinárního opatření v podobě odejmutí autorizace.

[22] Činit takové závěry nicméně nepřísluší správním soudům, ale stěžovatelce a jejím orgánům, tedy disciplinárním orgánům ČKA. Postup naznačený stěžovatelkou by byl na místě pouze tehdy, pokud by nedostatky shledané v rozhodnutí žalované byly natolik nepodstatné a marginální, že by nemohly mít žádný dopad do výroku o (disciplinární) vině a o disciplinárním opatření.

pokračování

[23] O takovou situaci se však v projednávané věci nejedná. Nad rámec nedostatků s ohledem na zjištění skutkového stavu, identifikovaných v rozsudku městského soudu, pak NSS dodává, že § 20 odst. 1 zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů k naplnění subjektivní stránky disciplinárního provinění autorizovaného architekta skutečně požaduje pouze zavinění z nedbalosti. Nelze však přehlédnout, jak ostatně naznačil v bodech 286 až 290 i městský soud, že při ukládání disciplinárního opatření dle § 20 odst. 1 písm. d) zákona o výkonu povolání autorizovaných architektů vyšel stavovský soud v zásadě z úmyslného jednání žalobce, neboť odkazuje na „*obchodní model disciplinárně obviněného*“ (s. 10 rozsudku Stavovského soudu ČKA), který spočíval v uvádění svých klientů v omyl, „*když sliboval provedení zakázek v nepřiměřeně krátkých lhůtách a za nepřiměřeně nízké ceny*“ (s. 9 tamtéž). Jak nicméně vyplynulo mimo jiné ze třetí kasační námitky stěžovatelky, stejně jako i z jiných žalobních bodů zamítnutých městským soudem, stěžovatelce se na základě dokumentů ve správním spise shromážděných úmysl žalobce v tomto ohledu zatím prokázat nepodařilo.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o žádosti žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, kterou žalovaná bez jakéhokoliv podrobnějšího zdůvodnění nadnesla v doplnění kasační stížnosti, a která spočívala pouze v tvrzení, že další činnost žalobce coby autorizovaného architekta do doby, než bude rozhodnuto o jeho kárném provinění, není žádoucí. K tomuto tvrzení však žalovaná ihned sama dodala, že „*není schopna doložit konkrétní skutečnosti, které by tuto její obavu odůvodňovaly*“. Při podobném podání ze strany žalované, které nesplňuje ani základní požadavky § 73 s. ř. s., nepovažoval soud za smysluplné žalovanou znovu vyzývat k dalšímu doplnění (již jednou doplňované) kasační stížnosti, tentokrát s ohledem na doplnění nadnesené, ale nijak neodůvodněné potřeby odkladného účinku, navíc nutně spojené s výzvou k zaplacení příslušného soudního poplatku, a to vše v okamžiku, kdy by se následně jednalo o pouze formální rozhodování o zjevně bezobsažném návrhu.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle citovaných ustanovení náleží náhrada nákladů řízení procesně úspěšnému účastníkovi, kterým je v dané věci žalobce. Žalobci v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady v souvislosti se zastoupením advokátem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobce učinil ve věci jeden úkon, kterým je vyjádření ke kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], přičemž za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce v řízení před městským soudem doložil, že je plátcem DPH, odměna se navyšuje o tuto daň v sazbě 21 %. Celkové náklady vynaložené žalobcem tedy představují částku 4.114 Kč, kterou je stěžovatelka povinna

žalobci zaplatit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu